

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาเป็นสื่อถ่ายทอดความคิดตลอดจนกิจกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์ เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นได้ด้วยการเรียนรู้ และจัดเป็นส่วนหนึ่งของสังคมและวัฒนธรรม การอยู่ร่วมกันในสังคมนั้น ภาษาเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อความหมายของมนุษย์ สื่อความคิด ความรู้สึก ความเข้าใจซึ่งกันและกัน เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน และเพื่อดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ดังที่ จอห์น บี คาร์โรล (John B. Carroll 1964 : 4) กล่าวไว้ว่า "ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อความรู้ ความคิด ความรู้สึกซึ่งกันและกัน" ในทำนองเดียวกัน ปรีชา ช้างขวัญอิน (2524 : 8) ก็กล่าวไว้เช่นกันว่า "ภาษาเป็นเครื่องมือที่คนเราใช้แสดงความคิดความรู้สึกของตน และใช้เข้าใจความคิดและความรู้สึกของผู้อื่น" ยิ่งไปกว่านั้น โรเบิร์ต ลาโด (Robert Lado 1964 : 11) ยังกล่าวถึงภาษาไว้ว่า เป็นสิ่งที่ผูกพันอยู่กับความรู้สึกและกิจกรรมของมนุษย์อย่างใกล้ชิด มีความเกี่ยวข้องกับเชื้อชาติ คำสนทนา และความรู้สึกในอดีต ทุก ๆ คนไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม ต่างก็ใช้ภาษาเพื่อการทำงาน การสักการบูชาทางศาสนา ตลอดจนการเล่นต่าง ๆ ซึ่งอาจสรุปได้ว่า ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลต่าง ๆ ในสังคม ซึ่งสังคมแต่ละแห่งต่างก็มีภาษาที่มีลักษณะแบบแผนของภาษาต่าง ๆ กัน

ปัจจุบันนี้ การเรียนแต่ภาษาของตนเพียงอย่างเดียวยังไม่เพียงพอ นักเรียนไทยจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจในภาษาและวัฒนธรรมต่างประเทศด้วย เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการติดต่อสื่อสาร รับและแพร่ความรู้ความคิดกับชาวต่างประเทศได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ภาษาอังกฤษนับเป็นภาษาต่างประเทศที่สำคัญมากภาษาหนึ่ง ดังคำกล่าวของเฟรดเดอริก จอร์จ เฟรนช์ (Frederick George French 1972 : 9) ที่ว่า "เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลและมีประชากรของโลกจำนวนมากหลายร้อยล้านคนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ ฉะนั้นการให้นักเรียนเรียนรู้ภาษาอังกฤษก็เพื่อให้สามารถเข้าใจ

ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสารให้เข้าใจกันได้" โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบัน ศิลปวิทยาการ ความเจริญก้าวหน้าทางด้านต่าง ๆ ตลอดจนถึงบันเทิงทั้งหลายต่างถ่ายทอด เป็นภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ มีการติดต่อกับชาวต่างประเทศมากขึ้นกว่าเดิม ภาษาอังกฤษ จึงมีความสำคัญในการติดต่อสื่อสารเป็นอย่างยิ่ง ด้วยเหตุนี้ภาษาอังกฤษจึงเป็นวิชาสำคัญ วิชาหนึ่งที่ต้อง เรียนรู้ และได้รับการจัดเป็นวิชา เสอกลงในหลักสูตรให้มักเรียนไทยได้เรียน ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จนถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีความ สามารถในการใช้ภาษาได้ตามความเหมาะสม ดังจะเห็นได้จากจุดประสงค์วิชาภาษาอังกฤษ ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (กระทรวงศึกษาธิการ 2520 : 40) ได้กำหนดจุดประสงค์วิชาภาษาอังกฤษไว้ว่า ให้มีพัฒนาการในด้านความรู้ และความสามารถ ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารอย่างถูกต้อง และเหมาะสมตามกาลเทศะ เพื่อฝึกทักษะ การฟัง การพูด การอ่าน และเขียนให้ใช้ประโยชน์ได้ในชีวิตประจำวัน ในงานอาชีพ และการศึกษา ในระดับที่สูงขึ้นตามวัยและศักยภาพของผู้เรียน สรุปได้ว่า ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ปัจจุบันนี้ มุ่งให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารอย่างถูกต้องและ เหมาะสมตามกาลเทศะทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

เมื่อพิจารณาการฝึกทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และ การเขียนแล้ว จะเห็นได้ว่าทักษะการเขียนเป็นทักษะหลังสุดที่ผู้เรียนจะได้รับการฝึกอย่าง จริงจัง ดังที่ แมรี ฟินอคคิโอโร (Mary Finocchiaro 1974 : 85) กล่าวไว้ว่า "ทักษะการเขียนนับเป็นทักษะที่ 4 และเป็นทักษะสุดท้ายที่มุ่งให้ผู้เรียนได้พัฒนาไปตามขั้นตอน ต่าง ๆ " ทั้งนี้เนื่องจากการเขียนเป็นทักษะที่ยากและซับซ้อนที่สุดในทักษะทั้งหมด ผู้ที่จะมี ความสามารถทางการเขียนได้จึงต้องมีพื้นฐานในทักษะการฟัง การพูด และการอ่านมาก่อน และจะต้องมีความสามารถหลาย ๆ ประการ

รีเบคกา เอ็ม วาเลตต์ (Rebecca M. Valette 1967 : 131) ได้กล่าวถึง ทักษะการเขียนไว้ว่า ในบรรดาทักษะทั้งสี่ของการเรียนภาษานั้น การเขียนนับเป็นทักษะที่ ยุ่งยากซับซ้อนที่สุดใน การฟังและการอ่าน นักเรียนจะได้รับฟังหรือเห็นข้อความจากผู้อื่น

จึงมีบทบาทเพียงแต่ตีความหรือวิเคราะห์ว่าตนเองกำลังได้ยินหรืออ่านอะไร ในการพูด นักเรียนสามารถแสดงความคิด ความรู้สึกของตนเองและมีโอกาสให้คำอธิบายสอดคล้องแทรกในบทสนทนาได้ แต่ในการเขียนนั้นต้องมีความสามารถอย่างแท้จริงจึงจะเขียนข้อความได้ชัดเจนจนผู้อ่านเข้าใจได้

วิลกา เอ็ม ริเวอร์ส (Wilga M. Rivers 1968 : 243-244) กล่าวว่า "การที่ผู้เรียนจะมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษได้ดั่งนั้น ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ความสามารถ 4 ด้าน คือ การเขียนตัวอักษรในภาษา วิธีสะกดคำตามระเบียบแบบแผนในภาษา การใช้โครงสร้างทางภาษาให้ผู้อ่านเข้าใจ และการเรียนรู้วิธีเลือกคำศัพท์หรือกลุ่มคำเพื่อแสดงความคิดของผู้เขียนอย่างเหมาะสม"

เจ บี ฮีตัน (J.B. Heaton 1975 : 138) ได้กล่าวถึงทักษะการเขียนว่าเป็นทักษะที่ซับซ้อนและสลับยากเพราะต้องการความรู้ความสามารถในด้านไวยากรณ์ และศิลปะในการใช้ถ้อยคำสำนวนที่ลละลวย ตลอดจนพื้นฐานทางด้านวิจารณ์และจินตนาการด้วย

จะเห็นได้ว่าในการเขียนภาษาอังกฤษนั้น ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ความเข้าใจทั้งในเรื่องเกี่ยวกับคำศัพท์ การสะกดคำ โครงสร้างไวยากรณ์ สามารถเขียนได้ถูกต้องตามความนิยมของภาษา และสามารถเรียบเรียงประโยคให้เป็นข้อความหรือความเรียงที่สื่อความหมายได้ แต่ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของไทย ปรากฏว่า นักเรียนนิสิตนักศึกษามีปัญหาในเรื่องการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ไม่น้อย จากการศึกษาวิจัยของนักวิจัยหลายท่านพบว่า นักเรียนไทยไม่สามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษเป็นข้อความหรือความเรียงได้ถูกต้อง แม้แต่นิสิตนักศึกษาระดับอุดมศึกษาก็ยังมีข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษเป็นจำนวนมาก ดังจะเห็นได้จากงานวิจัยของ ปราณี กุลละวณิชย์ (2509) ที่พบว่า นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีปัญหาในเรื่องของการเขียน และมีข้อผิดพลาดมากเนื่องจากการแปลจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ ชนิดคำต่อคำ จากงานวิจัยของ สักล เกิดผล (2526) กองกาญจน์ นิธิพงศ์ (2515) นภพร ทรรักษ์วิมลบุญ (2516) ประทีป รุ่งตรานนท์ (2517) อัมพร อมราชีวะ (2518) พัทธพิทา เข็มทอง (2524) และสมบูรณ์ วิภาวิฑูกร (2528) ซึ่งได้วิจัยเกี่ยวกับข้อบกพร่อง

ในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย นิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา นักศึกษารวิทยาลัยครู และมหาวิทยาลัยรามคำแหง พบว่า นักเรียนมีข้อบกพร่องด้านการพัฒนาทางภาษาไม่สมบูรณ์ มีการถ่ายโอนนิสัยระหว่างภาษาไทยมาใช้ในภาษาอังกฤษ และนิสิต นักศึกษามีข้อบกพร่องในด้านความเข้าใจความหมายของศัพท์และสำนวน การใช้โครงสร้าง ไวยากรณ์ การสะกดคำและการใช้เครื่องหมายวรรคตอนอยู่ในระดับสูง เช่นเดียวกับ จรัสศรี วัฒนศักดิ์ (2515) ที่วิจัยพบว่า สิ่งที่เป็นปัญหามากในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยครูคือความผิดพลาดในการใช้โครงสร้างและการเลือกคำศัพท์มาใช้ นอกจากนี้ จากงานวิจัยของ กุสุมา มะนะสุนทร (2518) อุไร แฉล้ม (2522) ธีรัฐดิ ฐ ปิ่น (2522) วิไล ชิวเจริญกุล (2523) และอุษา กาญจนสถิตย์และคณะ (2525) ซึ่งวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับวิทยาลัยครูและมหาวิทยาลัยพบว่า ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษายังอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจ คือ ไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และยังมีข้อบกพร่องในเรื่องไวยากรณ์ สัลาการเขียน กลไกในการเขียน และคำศัพท์ และจากงานวิจัยของปรียา ธีระวงศ์และคณะ (2525) ยังพบว่านิสิตมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำและนิสิตมีปัญหา ด้านการเรียงลำดับข้อความ การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและโครงสร้างทางภาษามากตามลำดับ

แม้ว่าการเขียนจะเป็นทักษะที่ยุ่งยากซับซ้อน ต้องอาศัยความรู้ความสามารถหลายด้าน ผู้เรียนยังมีปัญหาเกี่ยวกับการเขียนมากมาย และความสามารถด้านการเขียนก็ยังอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจ ทั้ง ๆ ที่ได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษมาเป็นเวลาหลายปี อย่างไรก็ตาม ทักษะการเขียนก็ยังเป็นสิ่งสำคัญ และเป็นทักษะหนึ่งที่ว่าจำเป็นต้องสอนในการเรียนภาษา เพราะการเขียนเป็นกระบวนการสำคัญในการแสดงออกถึงความรู้ หักันคติ และความรู้สึก ตลอดจนการถ่ายทอดเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างสมบูรณ์ ดังที่ พวงเพ็ญ อินทรประวัตติ (2522 : 50) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการสอนเขียนภาษาอังกฤษไว้ว่า "การเขียนช่วยให้จดจำได้นานกว่า การเขียนเป็นข้อมูลสำหรับอ้างอิงได้ในทุกโอกาสต่อไป และที่สำคัญที่สุดคือเป็นหลักฐานที่แสดงความสำเร็จของผู้เรียนและเป็นเครื่องช่วยวัดความก้าวหน้าได้ด้วย"

ยิ่งไปกว่านั้น ยังสามารถให้การเขียนช่วยเสริมแรงทักษะอื่น ๆ ได้อีกด้วย ดังที่ เจน บี ฮักเฮย์และคณะ (Jane B. Hughey et al. 1983 : 4) ได้กล่าวถึงทักษะการเขียนไว้ว่า "แม้ว่าการเขียนจะเป็นทักษะที่ยุ่งยากซับซ้อน แต่ก็มีประโยชน์อย่างมาก คือ สำหรับผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 การเขียนเป็นการช่วยเสริมแรงทักษะอื่น ซึ่งได้แก่ทักษะการฟัง การพูด และการอ่าน และทำให้การเรียนรู้ทักษะเหล่านี้คล่องขึ้น" นอกจากนี้ จากการสำรวจความต้องการของสังคมต่อการใช้ภาษาอังกฤษ ของอัฉรา วงศ์โสธร และคณะ (2524 : 131) พบว่า ทักษะที่จำเป็นต่อการใช้มากที่สุด ในหน่วยราชการ รัฐบาล ท้องถิ่น และบริษัทห้างร้าน ในประเทศไทย คือ ทักษะการอ่านและทักษะที่จำเป็นต่อการใช้รองลงมา คือ ทักษะการเขียน การฟัง และการพูดตามลำดับ เมื่อทักษะการเขียนมีความสำคัญและเป็นทักษะที่มีความจำเป็นในการใช้ในสังคมไทยเป็นอันดับ 2 เช่นนี้ จึงกล่าวได้ว่าการเขียนเป็นสิ่งที่จำเป็นและสำคัญมาก ซึ่งผู้เรียนควรจะได้รับ การฝึกฝนด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษอย่างจริงจัง สำหรับปัญหา และข้อบกพร่องในการเขียนของผู้เรียนนั้น สามารถแก้ไขปรับปรุงได้หากครูผู้สอนมีความสนใจในพัฒนาการด้านการเขียนของผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอ จึงเป็นภาระหน้าที่ของครูผู้สอนที่จะต้องทุ่มเทความพยายามในการสอน เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการเขียนตั้งแต่ระดับขั้นต้น ๆ ครูจะต้องหมั่นหาวิธีการ เครื่องมือ ตลอดจนสื่อการสอนต่าง ๆ เพื่อช่วยส่งเสริม การเรียนรู้ของผู้เรียนและการสอนของครูควบคู่กันไป นอกจากนี้ยังควรจะต้องมีการตรวจสอบ ประเมินความสามารถในการเขียนของผู้เรียน เพื่อให้ทราบระดับความสามารถในการเขียน ของผู้เรียนอยู่เสมอ เนื่องจากในการฝึกทักษะการเขียนนั้น ผู้เรียนจะต้องฝึกไปตามขั้นตอน จึงจะสามารถเขียนได้ดี โดยเฉพาะความสามารถในการเขียนภาษาต่างประเทศนั้น วิลกา เอ็ม ริเวอร์ส (Wilga M. Rivers 1968 : 245-255) สรุปไว้ว่า ผู้เรียนจะต้องได้รับการฝึกอย่างมีระบบผ่านขั้นตอนทั้ง 5 ดังนี้คือ

1. การคัดลอกข้อความ (copying) เพื่อเป็นการทบทวนความจำจากสิ่งที่เรียนไปแล้ว และยังเป็น การแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของเสียงกับสัญลักษณ์
2. การลอกแบบ (reproduction) การเขียนในขั้นนี้ นักเรียนจะต้องเขียนจากสิ่งที่เขาจำได้หรือจากการอ่าน ตลอดจนการเขียนตามคำบอก หรือการเขียนอธิบายรูปภาพ

3. การเรียงเรียงและเชื่อมประโยค (recombination) การเขียนในระดับนี้ นักเรียนฝึกจากสิ่งที่ได้เรียนไปแล้วทั้งจากการฟังและการอ่าน แต่จะยุ่งยากขึ้นในการใช้รูปแบบต่าง ๆ ของโครงสร้าง ตลอดจนการรู้จักใช้ตารางเทียบแทนการเปลี่ยนรูปประโยคเป็นต้น

4. การเขียนแบบที่มีการชี้แนะ (guided writing) ในขั้นนี้ นักเรียนมีอิสระที่จะเลือกใช้คำและโครงสร้างไวยากรณ์ในการเขียนเพื่อให้ได้ใจความที่สมบูรณ์ อย่างไรก็ตาม การเขียนระดับนี้ยังอยู่ภายใต้การแนะนำของครู ครูจะต้องคอยดูว่านักเรียนคนใดมีปัญหาในการเขียน ตลอดจนนักเรียนที่ขบแผลจากภาษาของตนเองเป็นภาษาต่างประเทศ

5. การเขียนเรียงความ (composition) เป็นการฝึกขั้นสุดท้ายที่นักเรียนสามารถเลือกคำและโครงสร้างไวยากรณ์ในการแสดงความหมายตามที่ตนเองต้องการ

รีเบคกา เอ็ม วาเลต และ เรอเน เอส์ ดิสลิก (Rebecca M. Valette and Renee S. Disick 1972 : 171-172) ได้จำแนกขั้นการเขียนภาษาต่างประเทศเป็น 5 ขั้นดังนี้

1. ขั้นทักษะด้านกลไก (mechanical skills) นักเรียนสามารถเขียนเลียนแบบคำหรือประโยคที่ให้ได้อย่างถูกต้อง และสามารถเขียนสะกดคำและประโยคต่าง ๆ ได้จากความจำโดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจคำหรือข้อความเหล่านั้น

2. ขั้นความรู้ (knowledge) นักเรียนรู้จักเสียงหรือสัญลักษณ์ที่ถูกต้องของภาษาต่างประเทศนั้น สามารถสะกดคำหรือข้อความที่เคยเรียนมาแล้วโดยเขียนตามคำบอกได้อย่างถูกต้อง สามารถเขียนประโยคที่เหมาะสมกับรูปภาพอย่างถูกต้องตามไวยากรณ์ที่เคยเรียนมา และสามารถเขียนตอบคำถามในเรื่องที่เคยเรียนแล้วได้ ในขั้นนี้ นักเรียนต้องเข้าใจข้อความที่เขียนได้อย่างดี

3. ขั้นการถ่ายโอน (transfer) นักเรียนสามารถนำกฎไวยากรณ์และคำศัพท์ที่ได้เรียนมาแล้วมาสร้างประโยคใหม่ ๆ โดยมีตัวอย่างให้

4. **ขั้นการสื่อสาร (communication)** นักเรียนสามารถสื่อความคิดออกมาเป็นภาษาเขียน แสดงความคิดตามความต้องการของตนออกมาเป็นภาษาต่างประเทศได้ในขั้นนี้ให้ความสำคัญต่อความสามารถในการเขียนให้ผู้อ่านเข้าใจเพื่อความมากกว่าความถูกต้องทางไวยากรณ์

5. **ขั้นการวิเคราะห์วิจารณ์ (criticism)** นักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็นของตนเองออกมาเป็นภาษาต่างประเทศอย่างคล่องแคล่ว ในลักษณะที่มีลีลา (style) ต่าง ๆ ของตนเอง รู้จักเลือกใช้ภาษาให้เหมาะสมกับเนื้อหาของเรื่อง จุดมุ่งหมาย และความต้องการของผู้อ่าน

จะเห็นได้ว่า ลำดับขั้นการเขียนของ วิลกา เอ็ม ริเวอร์ส และลำดับขั้นการเขียนของ ริเบกกา เอ็ม วาเล็ท และเรอเน เอส์ ดิสลิก มีความคล้ายคลึงกัน คือการเขียนในขั้นต้นนั้นนักเรียนจะเขียนจากสิ่งที่เคยเรียนไปแล้ว เป็นการคัดลอกข้อความ หรือเขียนตามคำบอกโดยเน้นเรื่องความจำเป็นสำคัญ ส่วนในขั้นที่สูงขึ้น นักเรียนจะสามารถขยายการเขียนให้กว้างออกไป เน้นการแสดงความคิดเห็นและฝึกให้ผู้ที่เรียนรู้จักคิดและแสดงออกเพื่อการสื่อสารตามแนวทางของตน เป็นที่น่าสนใจว่านักเรียนไทย โดยเฉพาะนักเรียนระดับมัธยมศึกษาชั้น มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับใด ทั้งนี้เนื่องจากการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษตามหลักสูตรมัธยมศึกษาที่ใช้อยู่ในปัจจุบันนี้ก็ได้ให้ความสำคัญแก่ทักษะการเขียนเป็นอย่างมาก ดังจะเห็นได้จากคำอธิบายรายวิชาต่าง ๆ ที่ระบุพฤติกรรมกรรมการเขียนที่คาดหวังไว้อย่างชัดเจนหลายระดับ ประกอบกับเน้นความสำคัญของการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งนักเรียนควรจะสามารถใช้ทักษะการเขียนเพื่อติดต่อสื่อสารได้ถูกต้องเหมาะสมตามความสามารถและความต้องการ แต่จากการศึกษาวิจัยต่าง ๆ กลับพบว่า นักเรียน นิสิต นักศึกษา ยังมีปัญหาในการเขียนภาษาอังกฤษและมีระดับความสามารถด้านการเขียนในระดับที่ไม่น่าพอใจ อย่างไรก็ตาม ยังไม่มีการศึกษาวิจัยใด ๆ ที่ศึกษาให้แน่ชัดถึงเกณฑ์ปกติของระดับความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา เลย

ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงน่าจะมีการศึกษาว่า นักเรียนไทยมีความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับใดตามที่ผู้แบ่งลำดับขั้นของการเขียนไว้ดังกล่าวแล้ว ซึ่งเท่าที่

ผ่านมายังไม่มีผู้ใดทำการศึกษาในเรื่องนี้มาก่อน ส่วนใหญ่จะเป็นการศึกษาข้อบกพร่องและปัญหาในการเขียนภาษาอังกฤษ ศึกษาความสามารถในการเขียนเฉพาะอย่าง เช่น การเขียนสะกดคำ เป็นต้น และส่วนมากจะเป็นการศึกษากับนิสิต นักศึกษา ระดับอุดมศึกษา ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะวัดระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในแต่ละระดับชั้น คือ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 โดยยึดแนวการจำแนกชั้นของการเขียนของรีเบคกา เอ็ม วาเล็ท และเรอเน เฮล ดิสลิก (Rebecca M. Valette and Renee S. Disick 1972 : 171-172) เป็นหลัก เพื่อนำผลจากการวิจัยนี้ไปประเมินหาระดับความสามารถด้านการเขียนโดยเฉลี่ยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการวิจัยครั้งนี้ อาจจะเป็นแนวทางให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษได้ตระหนักถึงระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นโดยส่วนรวม อันจะนำไปสู่การปรับปรุงการเรียนการสอนและการวัดและประเมินผลวิชาภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะด้านการสอนทักษะการเขียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตลอดจนระดับการศึกษาอื่น ๆ ให้ดียิ่งขึ้น และผลงานวิจัยนี้ยังอาจเป็นประโยชน์ทางด้านวิชาการแก่ผู้ที่สนใจ ตลอดจนหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องอีกด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในแต่ละระดับชั้น

สมมติฐานการวิจัย

รูธ เบียร์ด (Ruth Beard 1972 : 185) กล่าวว่า "สิ่งที่จำเป็นมากที่สุดที่เด็กจะเกิดความสามารถทางด้าน การเรียนภาษาได้ ก็คือ การที่ผู้เรียนได้ฝึกฝนและมีประสบการณ์ทางภาษาให้มากขึ้น" ดังนั้น ยิ่งนักเรียนใช้เวลาในการเรียนมากปีขึ้น และในระดับที่สูงขึ้น ความสามารถในการเขียนก็จะสูงตามขึ้นด้วย ดังที่ ทรงพรธ มณีวรรณ

(2521 : 68-71) ซึ่งทำการศึกษาเรื่อง "การสร้างแบบลอบสมัครณะทางการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ สาม สี่ และห้า" พบว่า แบบลอบที่สร้างขึ้นสามารถจำแนกสมัครณะทางทักษะภาษาอังกฤษของผู้เรียนในระดับชั้นทั้ง 3 ได้อย่างเด่นชัด กล่าวคือ ผู้เรียนระดับชั้นสูงกว่าจะมีสมัครณะทางทักษะภาษาสูงกว่าผู้เรียนระดับชั้นต่ำกว่าลงไปตามลำดับ" นอกจากนี้ กาญจนา ปราบพาล และคณะ (2527 : 87) ซึ่งได้ทำการศึกษาเรื่อง "ระดับความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ" พบว่า ระดับชั้นเรียนและอายุของนักเรียน อธิบายความสามารถการอ่านและการเขียนได้ ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานการวิจัยว่า ความสามารถด้านการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สูงกว่าความสามารถด้านการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และความสามารถด้านการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สูงกว่าความสามารถด้านการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และ 1

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษาทั่วประเทศ
2. ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้คำนึงถึงองค์ประกอบบางประการซึ่งอาจมีอิทธิพลต่อความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน องค์ประกอบเหล่านี้ ได้แก่ ระดับสติปัญญา สมรรถนะทางการเรียน เพศ ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม เวลาที่ใช้ในการทดสอบ และการควบคุมการลอบของกลุ่มตัวอย่างประชากร

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. ระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ระดับชั้นความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่สามารถเขียนคำและข้อความต่าง ๆ ตามที่กำหนดในแบบลอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามระดับชั้นการเขียน 5 ชั้นของรีเบคกา เอ็ม วาเล็ท และเรอเน เอส์ ดิสลิค (Rebecca M. Valette and Renee S. Disick 1972 : 171-172) คือ

ระดับที่ 1 ระดับทักษะด้านกลไก (mechanical skills) นักเรียนสามารถเขียนคัดลอกคำ ประโยคและบทสนทนาที่กำหนดให้ได้อย่างถูกต้อง โดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจคำหรือข้อความเหล่านั้น

ระดับที่ 2 ระดับความรู้ (knowledge) นักเรียนรู้สึกสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ถูกต้องของภาษาอังกฤษ สามารถเขียนสะกดคำหรือข้อความที่เคยเรียนมาแล้วโดยสามารถเขียนเติมคำศัพท์ลงในช่องว่างของประโยคจากรูปภาพและปรับบทที่กำหนดให้ได้อย่างถูกต้อง สามารถเขียนเรียงคำที่กำหนดให้เป็นประโยคที่ถูกต้องตามไวยากรณ์ที่เคยเรียนมา และสามารถเขียนตอบคำถามในเรื่องที่เคยเรียนมาแล้วได้ ในขั้นนี้นักเรียนต้องเข้าใจสิ่งที่เขียนได้เป็นอย่างดี

ระดับที่ 3 ระดับการถ่ายโอน (transfer) นักเรียนสามารถนำกฎไวยากรณ์และคำศัพท์ที่ได้เรียนมาแล้วมาสร้างประโยคใหม่ ๆ ให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์จากคำที่กำหนดให้ สามารถเขียนเชื่อมประโยคโดยใช้คำเชื่อมที่กำหนดให้ได้อย่างถูกต้องและได้ความหมายสมบูรณ์ และสามารถเรียงประโยคให้มีความถูกต้องตามลำดับเหตุการณ์และเหตุผล

ระดับที่ 4 ระดับการสื่อสาร (communication) นักเรียนสามารถเขียนเพื่อแสดงความคิดตามความต้องการของตนโดยสามารถเขียนประโยคอธิบายเกี่ยวกับรูปภาพเพื่อสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจความคิดของตนเกี่ยวกับรูปภาพนั้น สามารถเขียนกรอกข้อมูลเกี่ยวกับตนเองลงในแบบฟอร์มที่กำหนดให้ และสามารถเขียนเติมคำในข้อสอบแบบโคลงให้ได้อย่างราบรื่นเกี่ยวกับภาพชุดที่กำหนดให้สมบูรณ์ ในระดับนี้ให้ความสำคัญต่อความสามารถในการเขียนให้ผู้อื่นเข้าใจเนื้อความมากกว่าความถูกต้องทางไวยากรณ์

ระดับที่ 5 ระดับการวิเคราะห์วิจารณ์ (criticism) นักเรียนสามารถเขียนความเรียงแสดงความคิดเห็นของตนในหัวข้อที่กำหนดให้โดยสามารถเลือกใช้ภาษาให้ถูกต้องเหมาะสมกับเนื้อหาของเรื่องและจุดมุ่งหมาย

2. นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น หมายถึง นักเรียนที่ศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ภาคปลาย ปีการศึกษา 2529 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

วัดความสามารถด้านการเขียนทั้ง 5 ระดับ ในแต่ละระดับมีคะแนนเต็มระดับละ 20 คะแนน ถ้าค่ามัธยฐานเลขคณิตในระดับใดสูงกว่า 15 คะแนน ถือว่านักเรียนมีความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษในระดับนั้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษในการปรับปรุงการสอนเขียน ตลอดจนการวัดและประเมินผล วิชาภาษาอังกฤษ
2. เป็นแนวทางสำหรับครูในการสร้างแบบสอบด้านการเขียนภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียน
3. เป็นแนวทางสำหรับผู้สร้างหนังสือเรียน ในการผลิตจัดทำหนังสือเรียน แบบฝึกหัด ตลอดจนสื่อการสอนที่เหมาะสมกับการสอนเขียนภาษาอังกฤษในแต่ละระดับชั้น
4. เป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการเขียนภาษาอังกฤษต่อไป